

LEIDSCHENDAM - André (69) twijfelt maandagmiddag geen moment. Hij springt het water van de Vliet in, achter een bakfiets met kleine kinderen aan. 'We zaten te vissen toen mijn maat riep: daar gaat iets mis!'

De bakfiets rijdt het water in, zo'n vijftig meter van waar André en Henk zitten te vissen. Zo hard ze kunnen, lopen ze er naartoe. André trekt zijn schoenen en jas uit en springt dan het water in. Henk gaat op zijn knietjes op de kade zitten en strekt zijn armen uit. 'André was de aangever, ik trok ze de kant op', vertelt Henk, ook 69 jaar oud. Terwijl de vrouw die de bakfiets reed, probeert het ding boven water te houden, vist André twee kleine peuters uit de wagen en geeft ze aan Henk. Maar wanneer de kinderen op de kant staan en de klus geklaard lijkt, roept de vrouw: 'Ik heb ook nog twee baby's!'

Baby's gered

'Die hadden we helemaal niet gezien', zegt André geschrokken. De baby's zitten voor in de bak, onder een dekzeil en inmiddels al een tijdje onder water. 'Ze zaten ook nog eens vastgesnoerd', vertelt André, 'dus het duurde even voordat ik ze eruit kreeg.'

'Gelukkig begonnen ze meteen te krijsen toen ik ze op de kant hees', weet Henk nog. 'Dus ik denk dat het redelijk met ze gaat. Dat hoop ik tenminste.' Alle vier de kinderen zijn naar het ziekenhuis gebracht.

Op de rug geklopt

André en Henk zijn best trots op wat ze hebben gedaan, maar vinden ook dat ze niet alleen alle eer verdienen. 'Er kwam een dame langs, die zette meteen haar autootje aan de kant', zegt André. 'Zij heeft echt heel kordaat opgetreden!'

Henk kan dat alleen maar beamen: 'Ze heeft de verwarming van haar auto aangezet en die kinderen opgevangen. De baby's even op de rug geklopt, daar kwam nog het nodige water uit.'

Niet aan denken

Toch, als de twee vissers niet meteen te hulp waren geschoten, had het maandagmiddag heel anders kunnen aflopen in Leidschendam. 'Daar wil ik niet aan denken', zegt André met tranen in zijn ogen. Hij heeft inmiddels droge kleren uit zijn auto gehaald.

'Het dringt sowieso nog niet echt tot me door, maar het huilen staat me nader dan het lachen. Mijn knieën heb ik ook nog steeds niet onder controle, ik sta gewoon te trillen. Ik ga zo maar eens naar huis. Een warme douche pakken.'

Buiten levensgevaar

Wanneer hij een uur later hoort dat de kinderen buiten levensgevaar zijn, klinkt hij hoorbaar opgelucht. 'Sorry hoor, ik sta gewoon te janken hier.'

Bron:

[omroepwest](#)